

[Arentoft]

inden for eget område, fordi fredningsstyrelsen betragter en uddybning som råstofudvinding, når det opgravede anvendes til opfyldning andetsteds i havnen?»

Begrundelse

Jeg tillader mig at henvise til mit brev af 18. september 1978 til daværende miljøminister Ivar Nørgaard og mit lignende spørgsmål, der resulterede i et samråd i miljø- og planlægningsudvalget.

Århus havn kunne ifølge ministeren lade kyndige folk udarbejde et responsum om sagen, men desværre blev tiden forpasset, og man begyndte fra Århus havns side på betaling af råstofafgift.

Da råstofloven blev lavet, var Erik Holst formand for miljø- og planlægningsudvalget og jeg var medlem. Ved Erik Holsts udnævnelse til miljøminister drøftede vi sagen og var enige om, at det ikke var lovens hensigt, at der skulle opkræves råstofafgift i et sådant tilfælde, ligesom der jo heller ikke blev tale om råstofafgift ved bygningen af det fremskudte dige i Sønderjylland.

Derfor anmoder jeg miljøministeren om at fortolke råstofloven – med særligt henblik på § 1 – således at arbejdet i Århus østhavn kan blive udført hurtigst muligt og uden unødigt udgift for skatteyderne, idet Århus havn jo er en kommunal havn og en fordyrelse kan påvirke havnens og Århus kommunes budgetter.

Besvarelse (14/7 82):

Miljøministeren (Erik Holst):

Som jeg tidligere har tilkendegivet, er der tale om en indvinding i råstoflovens forstand, når sømaterialer udnyttes, f.eks. som fyldsand til moler. Der er heller ikke tvivl om, at det ler og sandfyld, der optages fra bunden af Århus havn, er omfattet af råstoflovens § 1.

Desuden fremgår det af forarbejderne til råstofloven, at loven omfatter enhver form for udnyttelse af sømaterialer, selv om disse anvendes helt ubearbejdede, f.eks. som fyldsand. Uden for loven falder kun uddybningsarbejder og lignende, hvor det optagne materiale udkastes andetsteds på søen, og hvor der således ingen udnyttelse sker af materialerne.

At råstofferne indvindes og anvendes inden for samme område – som ved det nævnte eksempel fra Århus havn – berettiger ikke til fritagelse. Dette ville også indebære en konkurrenceforvriddning til fordel for havnemyndighederne og til ugunst for de private sand- og ralsugerrederier.

Jeg kan i denne forbindelse oplyse, at det ved råstoflovens gennemførelse var en afgørende forudsætning for erhvervets accept af en afgiftsordning, at såvel offentlige som private virksomheder på lige fod blev inddraget under ordningen. Dette synspunkt har de kommunale organisationer accepteret, og det har ligget til grund for forhandlingerne med bl.a. Industrirådet og Foreningen af Danske Ral- og Sandsugere om afgiftsordningens tilrettelæggelse, herunder afgiftens størrelse.

Jeg kan endelig oplyse, at der med erhvervets indforståelse blev givet afgiftsfrigørelse til digebyggerierne ved Tønder og Ribe Marsk, fordi der var tale om overgangssager – arbejderne var påbegyndt og udgiftsfordelingen aftalt, før afgiftsbekendtgørelsen trådte i kraft.

Jeg mener, at begrundelsen for reglerne er holdbar, og jeg finder ikke grundlag for at ændre afgiftsreglerne.

Spm. nr. 933

Til ministeren for skatter og afgifter (5/7 82) af:

Ingerlise Koefoed (SF):

»Vil ministeren overveje at sikre den fremtidige formidling af dansk musik gennem en afvikling af punktafgiften på grammofonplader?«

Begrundelse

Fra en kulturpolitisk synsvinkel forekommer det uacceptabelt, at Danmark som det eneste vesteuropæiske land opretholder en punktafgift på grammofonplader. Ikke mindst for produktionen og salget af dansk musik på plade er en afgift af denne art så tyngende, at den i det lange løb kan blive en hindring for udgivelsen af dansk musik.

De senere års teknologiske udvikling har betydet, at grammofonpladen har fået større og større betydning som kulturskabende og kulturformidlende faktor. Men den høje teknologiske udvikling har samtidig betydet sti-